

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOUS A DIJOUS

Hi ha que pendre nota de una contestació donada per en Canalejas a una carta del escriptor Dicenta. En dita contestació, després de consignar qu'ell sol no es tot el govern, y que per lo tant no pot respondre de que tinguin compliment tots els seus projectes, afirma no obstant que

«quan deixi de ser ministre no haurá rectificat res de quan ha dit y escrit.»
Ab aquestas manifestacions semblava prepararse una retirada digna y honrosa. «Probablement—venia á dir—no 'm deixarán arribar al terme del camí; pero en tal cas me retiraré emportantme'n la bandera democrática, sense treure ni rectificar un sol mot dels lemas de la mateixa.»
Donchs bé, en Canalejas, en vigílies de reunir-se las Corts no vá tenir inconvenient en sustituir el compromís firmat al constituirse 'l ministeri, per un programa més atenuat, més aygualit, que no concreta res, ni á res compromet, ab el qual se donará principi á las tasques parlamentarias. Ell y en Moret varen posarse d'acort per redactarlo. El gran anell de la democracia s'ha deixat tallar las alas, contentantse ab conservar el bech per espicossar.

No podía succehir d'altra manera.
El verdader programa del govern, no es altre que anar tirant com se pugui fins á la fetxa de la declaració de la major edat del monarca. Tot lo demés son romansos.
La qüestió religiosa se remenarà per anarla entretinent; pero ja 's guardarà de resóldrela d'acort ab las aspiracions del país liberal y ab arreglo á las lleys del Estat, ni aquest ni cap altre govern de la monarquía.
La qüestió de la circulació fiduciaria no tindrà millor fortuna que la religiosa. Se farà tot lo que 'l Banch d'Espanya vulgui y exigeixi. Quan l'Urzáiz era ministre y tractava de posarli 'ls peus á rotlló, el Banch passava bonament per tenir dos departaments, un d'emissió y l'altre de retirada dels bitllets, á ff de que 'l Govern pogués inspeccionar directament todas las operaciones. Avuy s'oposa á establirlos y en Rodríguez passa per tot.
Els reparos que posava l'Urzáiz en gravar el pressupost ab gastos irregulars s'han desvanescut com el fum. Tots els crédits extraordinaris que demanin els ministres serán concedits: prop de un milió de pessetas per l'extinció de la llagosta, que 's fondrán com sempre en las butxacas dels cacichs, y prop de un altre milió per sufragar las festas de la coronació de D. Alfonso XIII. Y qui vulgui més diners que 'n demani; que per aixó 's fan rodons els duros, perque rodin.
Lo únich nou será la constitució de la Direcció del Treball baix una base purament burocrática, es á dir, augmentant més y més els gastos del Estat. Ja veurém si dona per lo que costi.
Y aixis, sense fer res que tingui alguna trascendencia

positiva, surgint com se pugui 'ls punts de la mitja que s'escorrin, vetllant sobre tot perque la indisciplina de la majoria no alcansi al últim límit del desgabell, se procurrará arribar á la gran fetxa de la cessació de la regencia y del principi del nou reynat.
Ja desd'ara 's parla de la possibilitat de cohibir per tots els medis certas contingencias que 's temen, fins al punt, si tan apretan, de declarar Espanya entera en estat de siti.
Fora un espectacle hermosíssim, el de un rey qu'estrena la corona, davant de un poble lligat de mans y ab la mordassa á la boca.

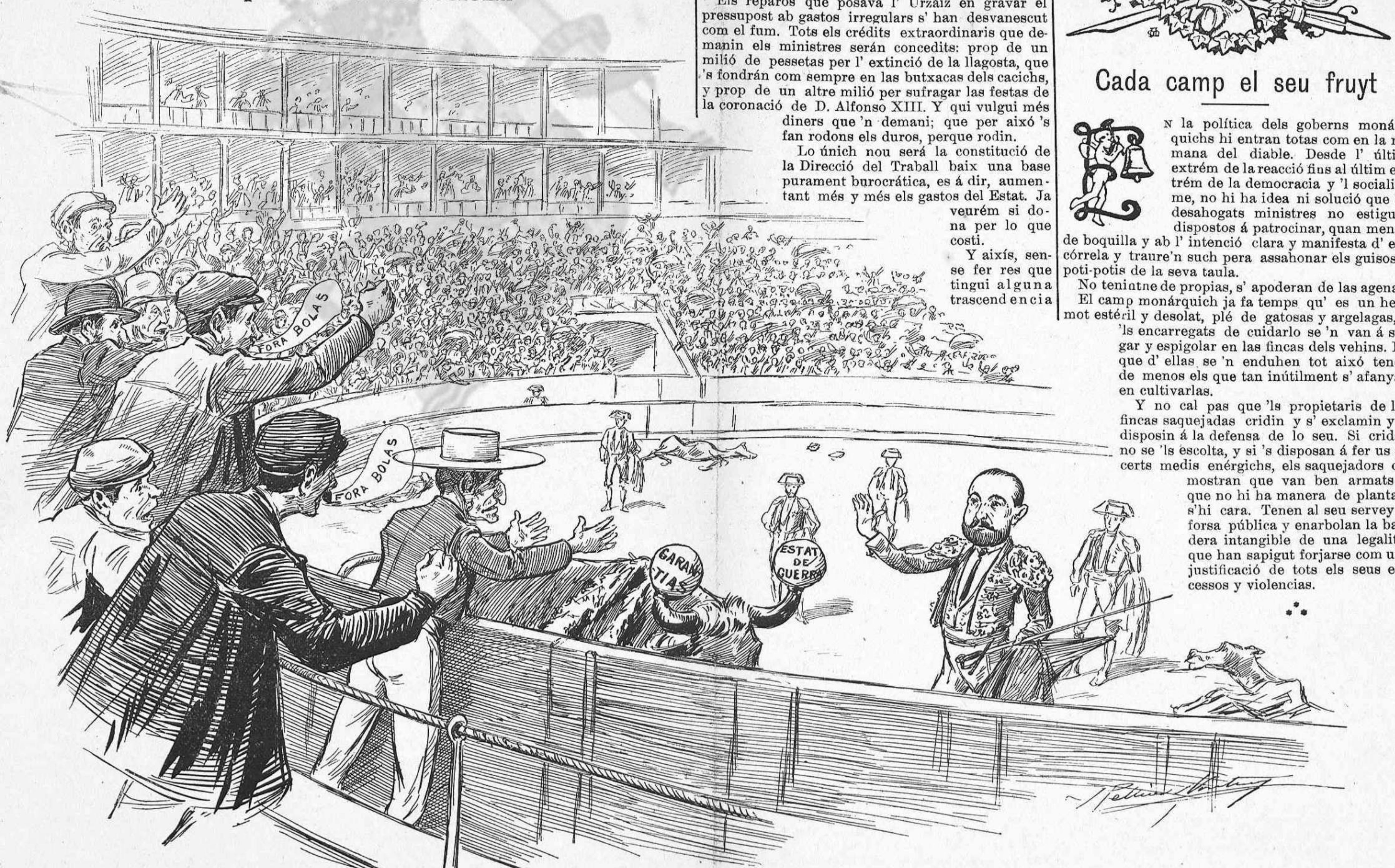
PEP BULLANGA

Cada camp el seu fruyt

En la política dels governs monárquichs hi entran totes com en la romana del diable. Desde l'últim extrém de la reacció fins al últim extrém de la democracia y 'l socialisme, no hi ha idea ni solució que 'ls desahogats ministres no estiguin disposats á patrocinar, quan menos de boquilla y ab l'intenció clara y manifesta d'escórrela y tranre'n such pera assahonar els guisos y poti-potis de la seva taula.
No tenintne de propias, s'apoderan de las agenas. El camp monárquich ja fa temps qu'es un hermot estéril y desolat, plé de gatotas y argelagas, y 'ls encarregats de cuidar-lo se'n van á segar y espigolar en las fincas dels vehins. Lo que d'ellas se'n enduhen tot aixó tenen de menos els que tan inútilment s'afanyan en cultivarlas.
Y no cal pas que 'ls propietaris de las fincas saquejadas cridin y s'exclamin y 's disposin á la defensa de lo seu. Si cridan no se 'ls escolta, y si 's disposan á fer us de certs medis enérgichs, els saquejadors demostren que van ben armats y que no hi ha manera de plantal-s'hi cara. Tenen al seu servey la forsa pública y enarbolan la bandera intangible de una legalitat que han sapigut forjarse com una justificació de tots els seus excessos y violencias.

A la «plassa» de Barcelona

EL PÚBLICH:—¡Fora bolas! ¡Fora bolas!
L'EMPRESSARI (titubejant):—¿Fém'ho, noy?
L'ESPASA «MANZANITO»:—¡Altol... Si desembolas el bitxo, deixo 'ls trastos y plego. Jo no m'hi contractat pera lidiar toros de puntas.

ell vol, alguna de las moltes fincas que administra l'germà del arcalde, ja pot dir que ha begut oli, puig ja pot tenir per segur qu' en lo més pròxim repartó de consums li augmentarà la quota. Aquest cas que ve repetintse ab mes freqüència de lo que convindria, demostra qu' en aquest poble al menos no hi ha res millor que tenir al germà arcalde. ¡Quantas iniquitats se cometen per obra del caciquisme!

PERELLÓ, 1.ª de abril
Mentres feya la professó del Via crucis, el Mosses Joan se destaca de la fila, y dirigintse á un ferrer qu' estava ferrant á un matxo, l' increpa y l' amenaça ab el puny clos, dihentli que cessi en el seu treball y 's descubreixi, ó 's retiri. El ferrer qu' es un home molt tranquil li vá respondre que qui havia de retirarse era ell. Y aixís va ferho, com si las ferraduras li haguessin fet respecte. Aixó sf, á la nit encare li durava la rabia, y tant es aixís que desde l' cubell vá desahogarse, ejetgant un predicot que per l' abundancia de piulas y carretillas semblava un castell de fochs.

PRADES, 25 de mars
Cinch anys enera va desapareixer de la iglesia parroquial una Santa Florentina ab algunas prendas de mérits artístichs que segóns cálculs, no valían menos de dos mil duros. Avants de ahir sortí la professó del via-crucis y vá volcar el tabernacle del Nazareno, ab tan mala fortuna que la imatge vá tenir de ser recullida á trossos y trasladada al magatzém sense que 's pogués acabar la ceremonia. ¿Qué pensar de las virtuts de aquestes imatges que las unas se deixan robar y las otras s' esmicolan?

LLANSÁ, 31 de mars
Una planxadora de 28 á 30 anys que tres ó quatre enera era la que més florejava en las societats dels balls de recreo de Port bou y Llansá, sigui que 's trobi una mica madura, sigui que vejes ab disgust que 's joves li han comensat á girar l' esquena, ha decidit agregarse ab las hermanas fentse religiosa. El día de Pasqua havia de portar aquella Mare de Deu que 's cuida de protegir á las noyas que no troban xicot; pero ni aixó pugué fer á causa de haverse desencadenat una forta tempestat de vent. Veurém si será més afortunada en la professó que l' día 16 de abril celebran els llanuts pera malehir la cuca

TARRAGONA, 26 mars
A un jove músich que havia de pendre part en la representació del drama Juan José donada en el Centre Catalá, li digueren els ensotnats que si hi sortia, no 's refiés de anar á tocar may més á las iglesias. Aixó dona una idea de la pressió del clero, á pesar de lo qual las dos representacions de l' obra, se vejeren favorecidas per un plé colossal. No estaria mal que ara l' Centre per respondre dignament als de la solana, preparés la representació d' Electra.

CABANAS, 23 de mars
República es aquest poble ampurdanés, republicá l' arcalde y republicana la majoria del Ajuntament. Enguany ab motiu de la festa de Sant Vicens acordaren trencar la costum de deixar la copla al mossén pera dir l' ofici, participantli que si volia música se la pagués. ¿Y volen creure que qui pagá la festa siguié l' sant? En efecte, l' reverendo prohibí que las campanas anunciessin la festa, y se 'n aná del poble deixant al pobre Sant Vicens sense ofici ni sermó.

Ara mossén Nas ens ha fet venir un predicaire, que trinant, trinant contra 'ls que ballan per la Quaresma ha obtingut un magnífich resultat. Tant es aixís que l' día de Sant Joseph se llogá una copla, hi hagué sardanas llargas á la plassa y ball á sarau, y quan á la tarde mossén Nas y l' predicaire travessavan la plassa, interrompé la copla la sardana, esclatant en un pet de Marsellesa que 's dos merlots encare fugen y mossén Nas ab el bech més llarch que may. Després de las sardanas hi hagué una farandola de ca 'l ample, ab molts viscas á la Llibertat y al Progrés.

Resultat de aixó, que agafantho per la valenta, Mossén Nas, desde l' cubell ha dit que mentres governessin ajuntaments com el d' ara no faria la professó del Dijous Sant y suprimiria totas las funcions que podria. Pobres de nosaltres que per veure funcions no tindrem altre recurs que arribarnos al Teatro de Figueras! També ha dit que l' que durant la Quaresma no anés á confessar no calfa que s' acostés per res á la iglesia, lo qual no pot figurarse vosté lo que 'ns té desconsolats. Pero considere que l' nas li anirà creixent tant que al últim l' iglesia li será estreta, y aquest será un motiu de que no hi aném, porque fet y fet tampoch hi cabríam.

EL PROGRAMA

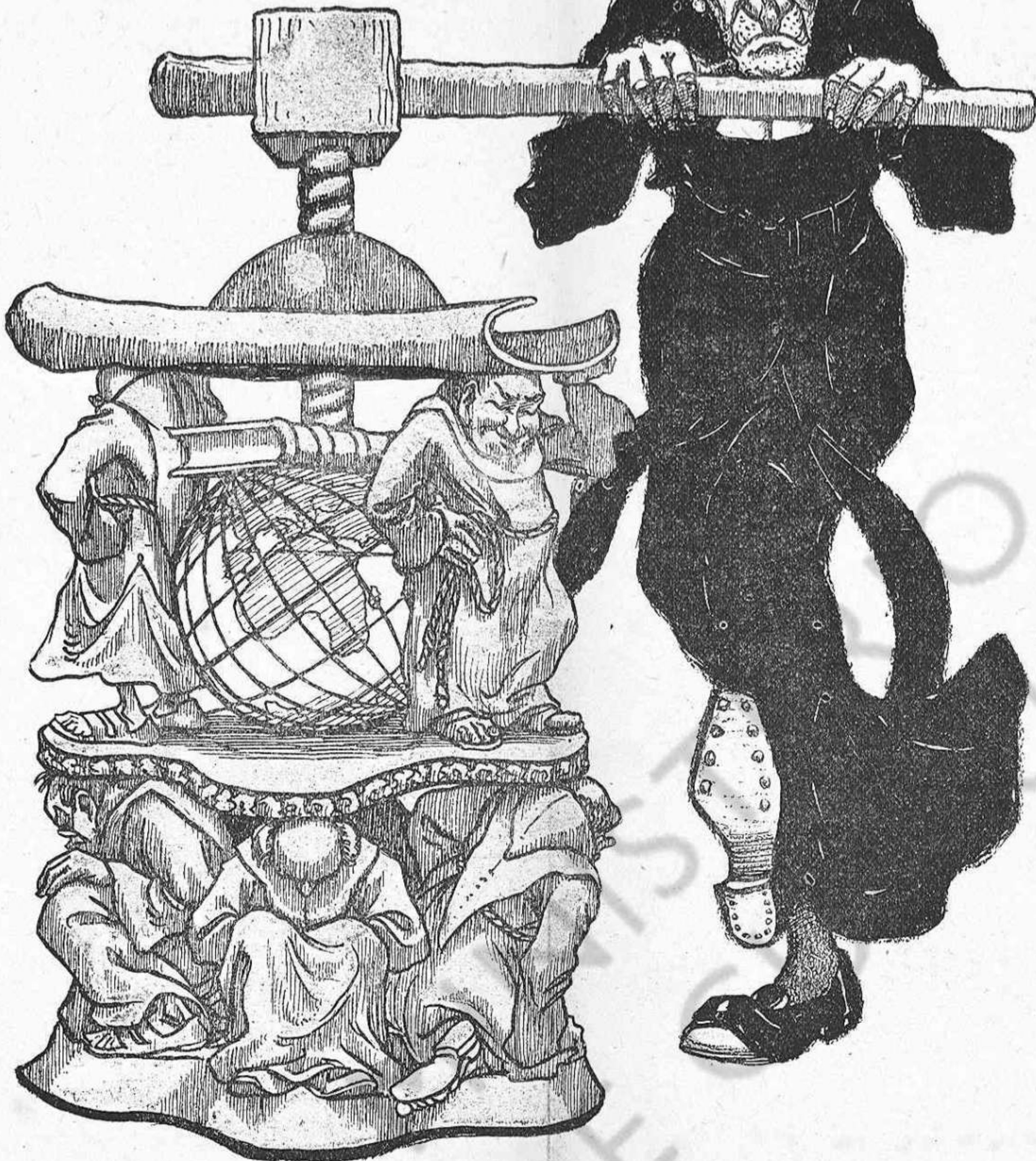
... Y oberta al fi la sessió en la forma acostuada, el President del Govern s' alza y d' aquest modo parla:
—Senyors diputats: Cumplint lo que la premsa de casa ha anunciat darrerament, vaig ara á trassá l' programa de lo que aquest ministeri farà, sempre que vosaltres ens hi deu un cop de má y voteu sense rancansa tots els projectes de llei que l' Govern durá á la Cámara.

Lo qu' hem d' arregliá ans que tot es la seria y delicada qüestió religiosa. ¡Ah! Sé molt bé l' sentir d' Espanya y comprench que no es possible retardar ni una setmana la solució del problema de las societats monásticas. El Concordat es molt clar, y com que ho es ja tinch dadas ordres al arxíu de Simancas, al tribunal de la Rota y á casa l' nunci del Papa fulleji 'ls mil documents que d' aquest assumptó tractan, y ab els datos á la vista busqui una fórmula practica que satisfassi al país... y no perjudiqui als frares.

Segón problema: l' del Banch. Com sabeu, aquesta palla fou la que va caure al ull de la situació passada. Es clá: l' Banch, enllepolit ab las enormes ganancias que 'ls bitllets li proporcionan, s' ha posat potas enlayre y no vol escoltar res; pero com el govern d' ara sab molt bé hont té la má dreta, está resolt á imposarse y á tallar, costi 'l que costi, aquest nus intolerable, per lo qual presentaré una llei molt meditada, dins de la qual s' armonisan l' interés del Banch d' Espanya,

l' interés de la nació y l' interés formidable que cobran els accionistas d' aquest pop de cent mil camas.

En quant á la qüestió obrera, tercer punt del meu programa, penso anar tan endavant y donar tal escombrada á las antigas rutinas, que molts dels que avuy ens tractan d' atrassats y dormilegas

LA PREMSA CLERICAL (posant á proba la paciencia del mèn.)

—La qüestió es veure fins ahont se pot apretar.

(De Der Scherer, d'Innsbruck.)

han de quedarse de marbre. Nada menos que proyecto establecer sobre la marxa un negociat nou de trinca, hont hi tindrè concentrada la «Direcció del treball,» ab las sevas trenta taulas, els seus dotze secretaris, y els seus doscents vintiquatre empleats de totas menas, ben provehíts d' omanas, estoras per posá 'ls peus y estufas per escalfarse.

Puntualisat lo essencial, no vull dar per acabada aquesta enumeració sense dirvos que l' esquadra rebrá del nostre ardent zel probas de las més palpables, naturalment, evitant gastos que la gent roxassa; qu' en contra de la litagostia dictarém lleys draconianas, capassas de fer la por á tota la que hi ha á Espanya, y que tant en lo politich, com en las qüestions hidràulicas, com al posá impostos nous, el govern sabrá inspirarse en el desitjos vehemens manifestats mil vegadas per vosaltres, laboriosos representants de la patria.

Suposo, estimats companys, que d' aquest hermós programa no n' heu arribat á entendre lo que 's diu ni una paraula. No es d' extranyar: justament aixó es lo que 'm proposava. Un discurs, un breu resum d' ideas netas y claras el fa qualsevol pipioli: lo bonich, lo que té gracia es sapigué encera al poble ab un reguitzell de frases que sóls continguin aixó: palla, palla, palla y palla.

C. GUMA

EL SECRET D' AQUELL CONVENT

DRAMA CLERICAL, ESTIL «PIQUET»

s de nit. No plou, ni persona l' tro, ni l' aterradora claror del llamp brilla en l' obscuritat; pero per demunt de las parets que rodejan l' Asilo del Buen Pastor apareixen dos bultos.
—¿Son sarrións d' armas?...
—¿Son géneros de contrabando?...
No: son dugas noyas, dugas tendras ovelas del remat del

La caricatura al extranger

—¡Ah!—fa llavors el públich, imitant als transeunts del primer acte:—¡Amors impossibles!... ¡Un torero!...

Y cau el teló.

Y comensa l' acte tercer. La policia 's posa en moviment, la noya escapada es detinguda, la premsa liberalota 's dedica á fer averiguacions... y la veritat explicada per la gent del Bon Pastor queda poch á poch reduhida á la modesta categoria d' infundá.

Lo que l' estat major del Asilo ha referit al públich en l' acte segón es senzillament una novela.

Ni hi ha en tot aquest tinglado cap enamorisament, ni cap torero, ni cap... ni peus.

Lo únich que hi ha es aixó:

La mamá de la protagonista, viuda, rica y beata, té per director espiritual á un venerable sacerdot, hábil ell, interessat ell y de no molt estreta mànga ell.

Ab el pensament fixo en el dot de la noya, el sacerdot, en un moment d' inspiració, va dir:

—¿Per qué no la cologuem á n' aquesta pobre criatura?

—No 'm desagradaria—respongué la mare:—pero ¿ahont?

—Jo sé un convent, que li vindrá com l' anell al dit.

—Donchs portemli.

Y á doble petita velocitat, la innocenta donzella va ser transportada al Bon Pastor. Tan bo, que l' ha deixada escapar, per regostij de la premsa voltariana, escarment de superioras infundiosas y cástich de mares de la crosta de baix, més amigas de la religió que de la seva propia familia.

¿Moral d' aquest drama? Quevedo, fos la que fos la qüestió que sometessin al seu judici, en totas buscava la pista de l' explicació fent aquesta senzilla pregunta:

—¿Quién es ella?

No concebía que pogués existir conflicte sense haverhi una dona de per mitj.

En els assumptos de l' iglesia convé seguir una táctica parecida.

Seguí lo que sigui, succeheixi lo que succeheixi, 's tracti de lo que 's tracti, la millor manera d' averiguar el per qué dels enredos clericals es preguntar sempre:

—¿Ahont son els quartos?

Si la noya del nostre drama no hagués tingut un céntim, ni cap capellá s' hauria interessat per ella, ni la seva piadosa mamá l' hauria portada al Bon Pastor, ni 'ls elements beatos s' haurían vist obligats á buscar una fugida d' estudi, que—ab satisfacció devém consignarho,

esta vez les ha salido un poquito desigual.

FANTASTICH

DESDE la seva creació, els Loyolas no han sigut objecte sino de las següents expulsions:

Sigle XVI: al any 1555 siguen expulsats de Zaragoza; en 1566 de Viena; en 1570 de Avinyó; en 1578 de Portugal y Segovia; en 1579 de Inglaterra; en 1581 y 86 de Inglaterra per segona y tercera vegada; en 1587 del Japó; en 1588 de Hungría; en 1589 de Burdeos; en 1594 de tot Fransa; en 1596 de Holanda y en 1597 de Berna.

Sigle XVII: en 1602 y 1604 de Inglaterra per quarta y quinta vegada; en 1606 de Dinamarca y Venecia; en 1618 de Bohemia; en 1619 de Moravia; en 1622 de Nápoli y 'ls Paisos baixos; en 1623 de la Xina; en 1628 de Turquia; en 1632 de Abissinia y en 1634 de Nápoli per segona vegada.

Sigle XVIII: en 1733 del Paraguay; en 1759 de Portugal; en 1762 y 64 de Fransa; en 1767 d' Espanya y las dos Sicilias; en 1767 de Nápoli; en 1768 de Parma y Malta; en 1773 escombrada general en tota la cristiandad, segóns el breve de Climent IX.

Sigle XIX: en 1804 de Fransa y del cantó dels Grisons; en 1810 de Nápoli; en 1816 de Fransa altra vegada; de Russia y del Cantó de Soleure (Suissa); en 1818 de Bèlgica; en 1819 de Dresde pels seus habitants; en 1820 de Russia altra vegada; en 1820 altra vegada d' Espanya; en 1824 de las escuelas de Bèlgica; en 1828 de vint instituts de Fransa; en 1826 de la Gran Bretanya y Irlanda; en 1831 de Fransa altra vegada y de Sajonia al entrarhi; en 1834 de Portugal; en 1835 d' Espanya; en 1838 de Reims pels seus habitants; en 1845 de Lucerna al entrarhi y de Fransa novament; en 1847 de Suissa; en 1848 de Baviera, Cerdenya, Nápoli, Estats Pontificis, Austria, Galitzia, Sicilia y l' Paraguay; en 1859 de Italia; en 1868 d' Espanya; en 1872 de Alemania y en 1880 de Fransa.

Aquests datos demostran qu' es inútil expulsarlos, ja que son com la pols, que anant de un lloch al altre torna sempre al puesto ahont se trobava.

S' ha de procedir ab el jesuitisme com ab la mala herba, que si no s' arranca d' arrel y no 's crema no mor may.

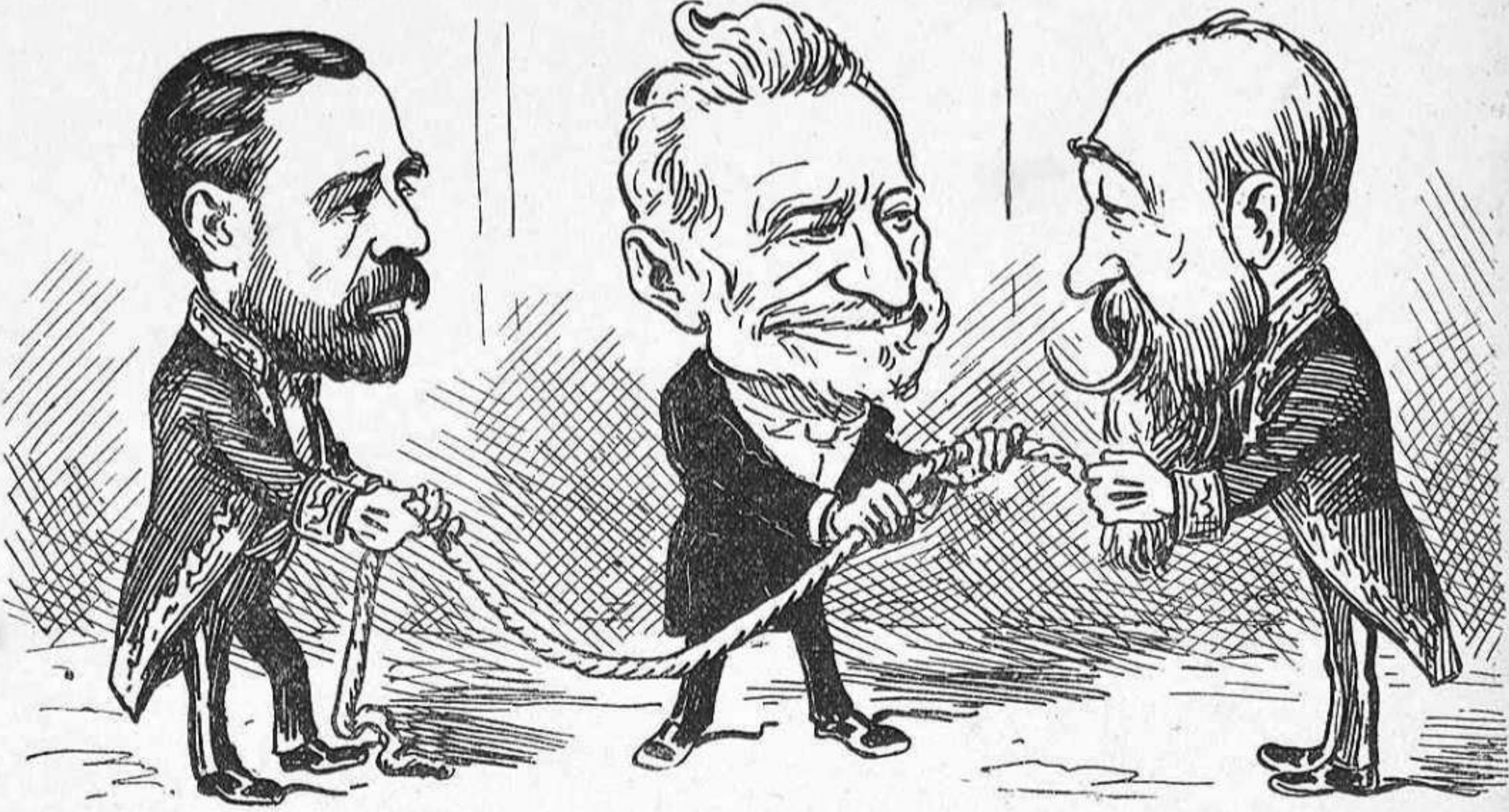
La escena á Santander.

Un ensotnat feya temps que venia passant una pensió mensual á una seva currutaca. Sens dupte per trobarse en la quaresma vá obligarla á dejnar de mensualitat, ab lo qual vá conseguir que la noya s' exasperés fins al punt de dirn'hi quatre de frescas. Lo qual vá bastar porque el mossén se li tirés á sobre y l' omplís de mossegadas.

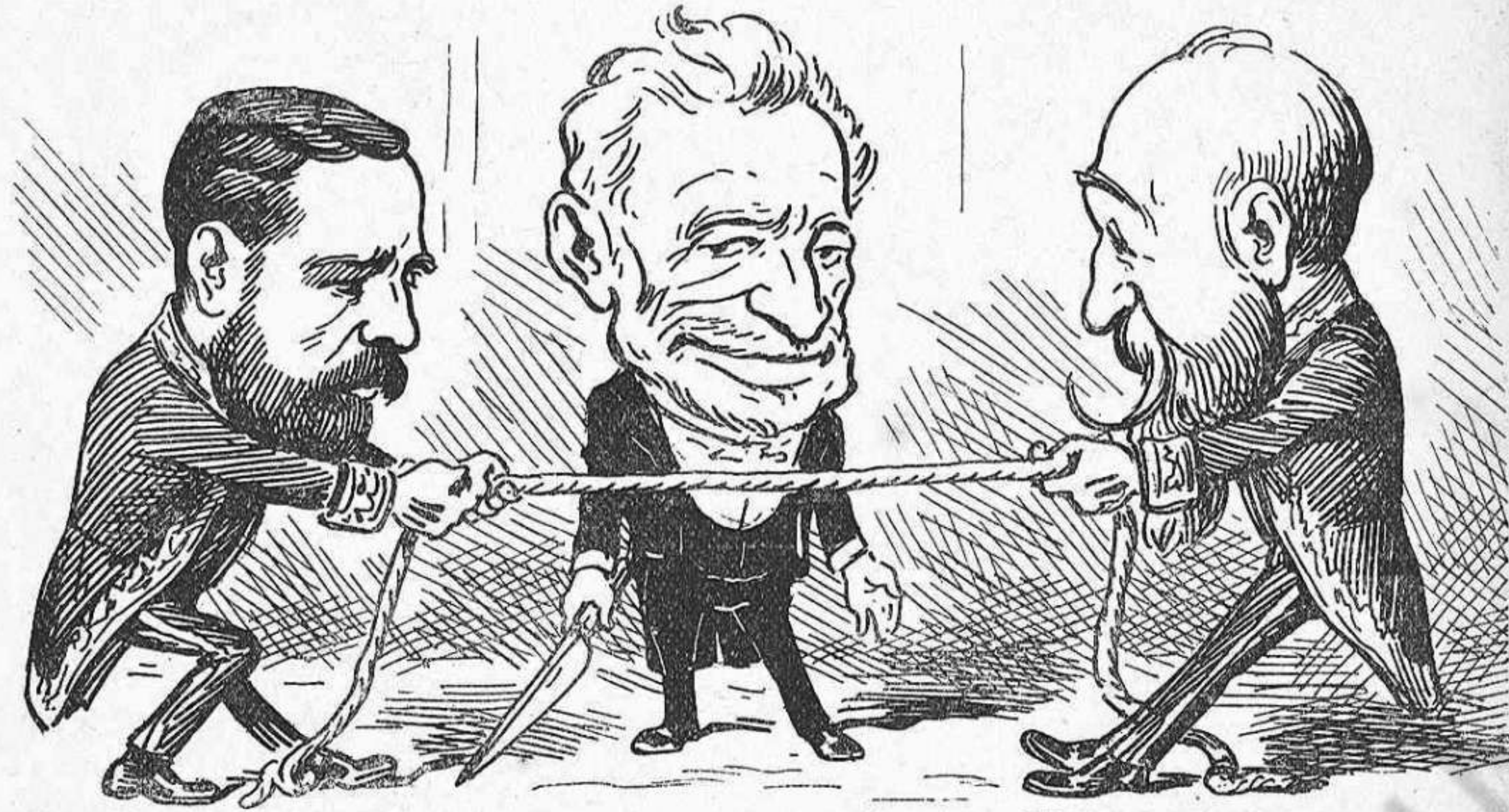
Bé 's coneix ab aixó que se li van despertar els desitjos de menjársela en crú. Pero havia de tenir present aquell goliafre que qui menja, paga.

Dimars se vá trassar la línea divisoria entre 'ls regidors de Barcelona. A un costat els republicans, contraris á que 's derrotxin els fondos municipals, subvencionant funcions religioses; al altre costat els catalanistas íntimament barrejats ab els últims

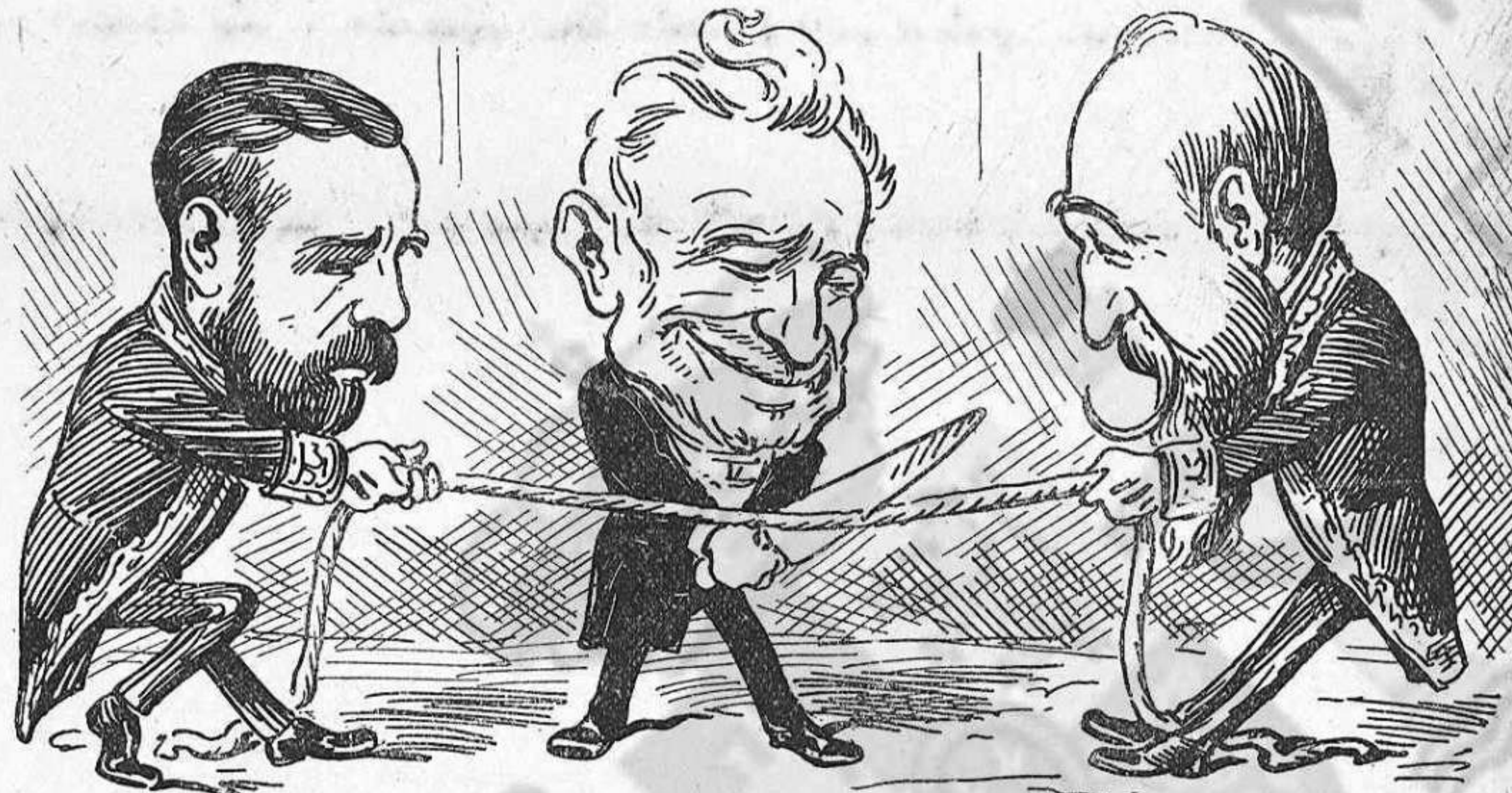
Las brometas de Don Práxedes ó la corda de la situació

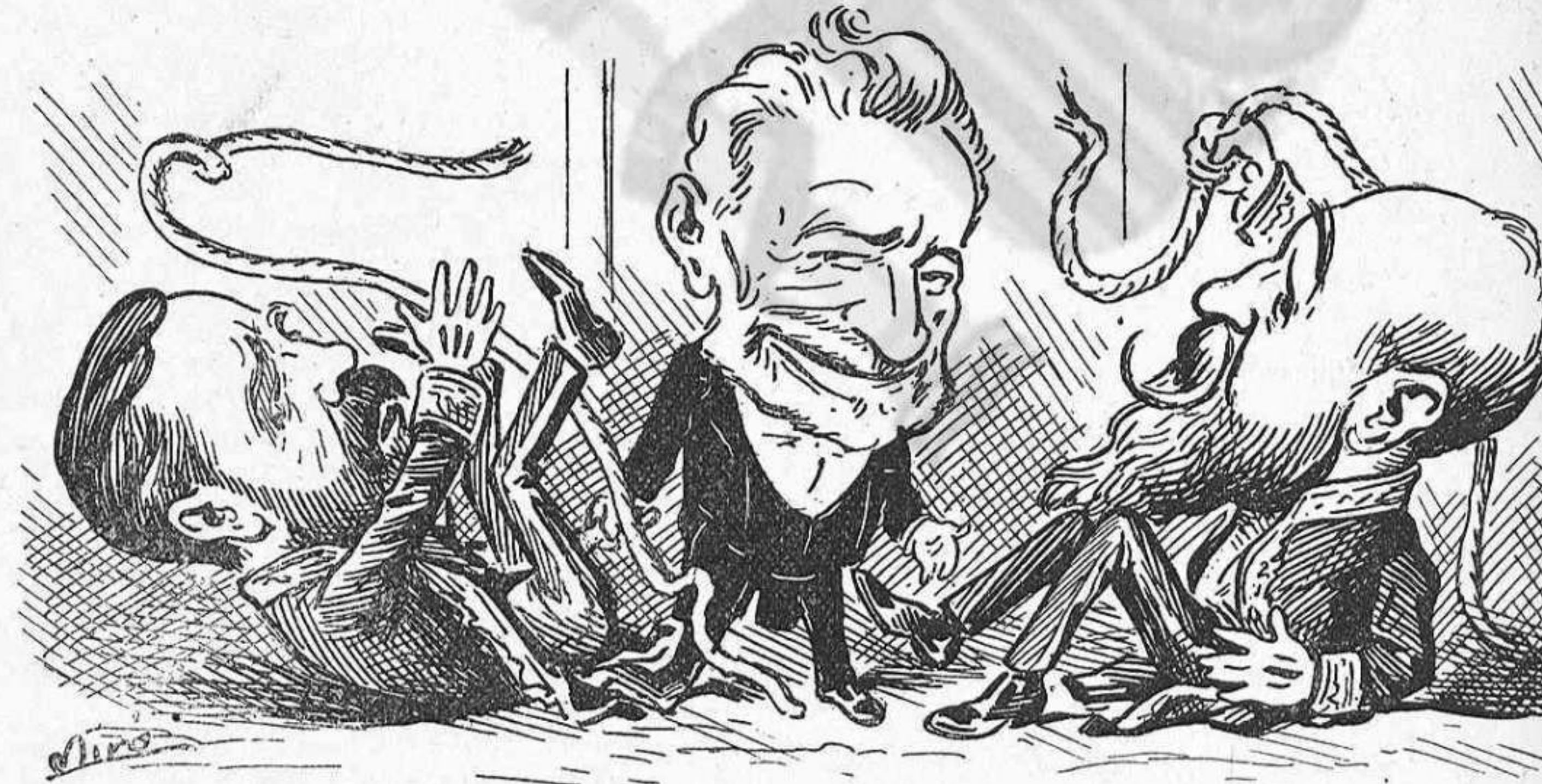
—Tinguin, vostés dos son els amos. Un á cada cap, y tibun tant com vulguin.

Y á lo millor de la feyna don Práxedes dona un pas,

talla la corda ab molt garbo,

y 'ls dos amichs... ¡patatrás!

desetxos del caciquisme que han quedat en aquella casa, votant en pró de las subvencions. May ab més rahó 's podrá dir: «La reacció 'ls cria y ells s'ajuntan.»

Bé 'n van aduhir els senyors Avila, de Buen y Salas Antón de arguments irrefutables fundats en la llei municipal, en el sentit comú y en els sentiments de la immensa majoria del poble barceloní... Tot vá ser inútil. Sense pendres la pena de contestarlos, la coalició catalanista-caciquista vá ofegarlos á l'hora de las votacions, ab la forsa brutal del número.

Pero no s'ha perdut res. Continuará disfrutant el clero alguns grapats de pessetas, arrancadas al erari municipal, mentres altres serveys de general utilitat quedan desatesos; pero al preu de aquestas subvencions s'haurá satisfet el diploma de clericals que

han sapigut guanyarse á competencia els representants de la gent de bé y las hetxuras dels cacichs. Y 'l poble de Barcelona se 'ls representarà no ja vestint la honrosa gramalla dels concellers, sino la vesta y la cucurulla dels congregants. ¡Volta'ls!

El nostre estimat Manzano no vol de cap manera que 's restableixi la normalitat legal de la provincia de Barcelona. La tranquil·litat material y moral son complertes: ell es el primer en reconeixeho; pero á la suspensió de garantias y al estat de siti, no hi toquem. En lo poch temps que 's troba entre nosaltres ha descubert moltras cosas, de las quals ningú se 'n adonava, y aixó proba quan menos l'originalitat del seu gran talent: una de aquestas cosas es la següent:

«Els obrers mateixos son els primers que senten las ventajitas de aquest estat.» Quan el nostre estimat Manzano ho diu per ben sabut ho tindrà. Fins fá poch el lema del obrer era «Pa y treball.» En lo successiu el lema del obrer será:—«Traball y estat de siti.»

Vels'hi aquí una de las fletxas disparadas per en Moret contra 'l seu company Canalejas: «No es lo mateix representar *Electra* en el *Teatro Espanyol* que representarla en las columnas de la *Gaceta*.»

Naturalment, com que á la *Gaceta* no s'hi poden representar més que unas obras totas plenas de falsedats.

Bé diu el ditxo: «Qui pert lo seu pert el seny.» Fins el Papa de Roma, l'enemich irrefragable de la monarquia italiana, no ha pogut menos de acudir als tribunals del rey excomunicat, en averiguació y cástich de un robo de 450 mil liras, que vá tenir lloch en el Vaticá. En tractantse de diners, cedeixen totas las intransigencias. ¡Oh mágich poder de las liras! ¿Qui 'us disputará á vosaltres l'infalibilitat sobre la terra?

Ab motiu de la coronació de Eduardo VII de Inglaterra, s'ha determinat obsequiar ab un ápat á 500,000 pobres de Londres.

¡Mitj milió de pobres en una sola ciutat! Y en una ciutat, capital de la monarquia qu' es tinguda per modelo!

Tots aquells barcos qu' están en astiller, y en qual construcció s'hi han invertit sumas importantissimas, desd' ara, es á dir d'avants de ser acabats, resultan inservibles.

Perque 'ls planos baix els quals s'anavan construhint, estaban equivocats.

Y ara no esperin pas que s'exigeixi la menor responsabilitat, ni als mestres ténichs, ni als centres administratius, ni á ningú que haja intervingut en aquest escándol.

L'únic que podría ferho es el país; pero desgraciadament está aquest més atropellat que 'ls mateixos barcos inservibles. De no ser aixís, alé tindria pera aprofitar quan no altra cosa 'l cordám de las vergas, penjant als que tan cínicament roban y deshonoran á la nació.

No podrá dirse que 'n Weyler falti á la seva paraula.

Vá dir que faria qüestió de gabinet l'etzegallada del bisbe de Sión, y en efecte qüestió de cabinet vá ferne; pero en francés.

Quan vagin á Fransa, demanin *le cabinet*, y quan se trobin al quarto de las pomas, llavoras compendrán que 'n Weyler es un home de paraula.

El Papa ha concedit á Monsenyor Favier, bisbe de Pekin, els honors de bisbe assistent al trono pontifici, á consecuencia dels grans serveys prestats á la causa dels católichs en l'extrem Orient.

Y en efecte, els serveys prestats pel Monsenyor son de aquells que no poden olvidarse. Ell vá provocar las matansas de la Xina, ell es qui doná lloch á la intervenció extranjera, y ell en fi qui dirigia el saqueig, quan els soldats de la civilizació van creure arribada l'hora de ferse 'ls seus.

Aixó mereix una recompensa en aquesta vida, ja que no pot tenirla en l'altra. Aixís ho ha disposat el representant de Deu sobre la terra.

A la Cámara de Diputats de Berlín s'hi acaba de instalar un gimnasi, á fi de que 'ls representants de la nació á horas perdudas puguin exercitar las sevas forsas.

Aquí á Espanya, ja las exercitan sense necessitat de gimnasi.

Y sense necessitat de trapeci fan cada planzal...

Aquesta va pel *Brusi*, que sempre está trinant contra la masoneria.

«Segons un corresponsal inglés, apart del carácter caballeresch de 'n Delarey, un dels principals motius que l'inclinaren á concedir la llibertat á lord Methuen, sigué la circumstancia de que tant el comandant boer com el general inglés forman part de la francmasoneria, lo qual fa que 's considerin com á germans.»

Ja ho veu el *Brusi*: els masons son tan perversos, qu' en un cas de compromís saben perdonarse. Católichs siguessin y á pesar del precepte del decálech, veuria 'l *Brusi* ab quin brillo 's fusellarían.

Per aixó serveix el batisme: per rómpresse'li!

Si una cosa hi ha que xoca, es que 'ls polítichs de Madrid hajan sortit ara ab la deria d'establir la Direcció del Traball.

Millor sería que siguessin franchs, establint lo únic qu' ells poden establir.

¿No saben qué? La Direcció de la Ganduleria.

Els polítichs monárquichs:

—S'acosta 'l mes de maig: ja ho tenim tot á punt per coronar al rey, per divertir al poble. Hi haurá toros, carreras de caballs, concerts, fochs artificials, lluminarias, professons cívicas y religiosas... la mar de diversions. ¿Y encare no t'animas, poble?

El poble:—Com volem que m'animi si després de haverme tret tota la sanch de las venas, m'esteu fent morir de fam?... Divertiuvos vosaltres; jo no, impossible. Me trobo malalt, postrat... vaja, que no estich per festas.

Parlant d'un drogo l'Agneta deya un día á Don Canut: —Ell viu ab l'esquena dreta.— ¡Y 'l pobre home es *geperuti*!

El tranquil senyor Sever á tothom troba grosser, perque 's creu parlar molt fi; mes shir jo vaig sentí

com ell deya á n' en Carlets, que menjava *caca-huets*.

Un magre autor molt burleta, que de gorras sols vivía se 'n va aná á dinar cert día á casa d'un gran poeta. Y quan va estar típ de sobras al davant d'ell va exclamar: —¡Vaja! ¡M'heu dat un menjat prosaich com las vostreas obras!

FRANCISCO LLENAS

—No he vist home com l'Arcís tocant á ser desgraciad: sa sogra caygué de un pis. —¿Y morí?

—Cá: quedá aixís com si res li hagués passat. BALTASAR FARCOSA

XARADA

Es per menjar la primera, ab *hu-tres* hem d'estimá, *tersa-quarta* el capellá y música la *tercera*: es un carré á Barcelona la *primera* y la *segona*: y si el lector fá 'l cap viu y *tres-hu-quart* una estona, veurá si poch reflexiona, que mon *Total* es un riu.

ANTONI FELIU

ANAGRAMA

Jugant á cartas la Concepció al *Total* sempre li fá la *tot*.

J. COSTA POMÉS

TRENCA-CLOSCAS

D. MANUELA TIT

FLORIDA

Ab aquestas lletras degudament combinadas formar el títol de una pesca catalana.

MANUELA P. F. y EDUARD F. G.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Carré de Barcelona.
- 8 7 3 2 8 7 6 5.—Músich eminent.
- 6 5 4 5 8 5 6 7.—Nom de dona.
- 1 2 3 4 5 6 5 3.—Ofici d'home.
- 1 2 6 7 3 2 6 2.—En Niágara.
- 1 2 3 6 5 4 7 8.—Los ministros.
- 8 7 8 6 4 5 8 7.—Ofici de dona.
- 4 5 6 3 5 6 7 8.—Tochs de quartel.

ANTONI FELIU

GEROGLÍFICH

AK AMERICANA

REG

ATN

OLI

MIR

III

TA LOD T

JOSEPH GORINA ROCA

Caballers: Un revolucionari. Tap y Carbassa, H. Mercader, Un rebenta bicaris, Un boer, Noy de la estació, Un sabi brut, Xech de Llansa y A. J. Puig: *Hay días de mala luna que todo sale al revés...*

Caballers: Antoni Feliu, Un pá de máquina, Manuela P. F. y Eduardo F. G., Rubicundo Francachela, Un pet de monja y Sesostris menut: *D' aixó se 'n diu estar de cambal*

Caballer: G. Bruguera: Els trenca caps no serveixen; els uns son massa gastats y els altres massa dolents.—Tiroloquis: No varem publicar la carta perque hauríam hagut de parlar de un periódic que s'está morint de ganas de que se l'anomeni y no li volém donar aquest gust. Ademés, que per l'espay de que dispõem era excessivament llarga.—Claret: Acostumats ab el negre, aquest claret se 'ns ha indisposat.—Antoni de Massanas: ¿Cóm es que vevedadas envía poesias ab tots els versos correctes y altres vegadas unas que no 's poden agafar per enlloch? Aixó s'ha d'averiguar. Devém dirli ab tota franquesa que, per nosaltres, aixó es un *malorum signum*...—Martin Escuté (a) Nano el Romansero: Ja teniu sort, mestre, que quan he acabat de llegir el vostre versos no us tenia al davant, que si no... M' hauria jugat el tot per tot. Las poesias s'escriuen dolentas fins á cert punt. Y ja sabem que de home á home va 'l resto.—Joseph Romagolatosi (Plá del Panadés): Per compondre aquesta mena d'epigramas no 's necessita ser fill del Plá. Aixó qualsevol pagés de la montanya ho faría.—Pere Amat y M.: ¿Es dir que va somiar la Paqueta en camisa, buscantse las pussas? D' aixó si que podría dir-se 'n *Sueño de una noche de verano*... Es un títol que aniria molt bé. Al contrari de la poesia que 'ns envía.—Andresito: Dels cantars qu' envía, n'hi ha una colla que 's poden molt ben aprofitar. Els de la passada remesa no recordo el destí que han tingut.—Quimet:—*Pardon, monsieur*; pero no es prou correcte y enclou escassa novetat.—Sisquet del Full: Aixís, aixís; así es como se bate el *co-bre*. Ja ho crech qu' anirà.—Jesús Gausach: Davant d'aquestas llangonissas de versos dolents... *me río yo de la triquinosis!*—J. G. (Gracia): La frivolitat del assumpto no mereix la extensió que li ha donat. Ademés es algo difús en el modo d'expressar cosas que per altra part semblan tenir un carácter molt particular.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8. Tinta Ch. Lorilleux y C.